

op twee plaatsen doorbrak, waarbij veel land ondeeliep; hoe de plaatselijke gesteldheid omstreeks dien tijd was, wordt duidelijk gemaakt door het bij dit opstel gereproduceerde schilderij.

En het betrof hier nog wel een hoofdweg – men kan dus begrijpen hoe het in de 17e eeuw met de andere wegen rond de stad gesteld was!

De buitenkaden van de stadsvesten, de singels, waren oorspronkelijk in het geheel niet voor het verkeer bestemd, waren niet verhard en zóó smal dat volgens De Raadt¹⁾ niet meer dan twee menschen naast elkaar konden loopen, wat trouwens geheel paste in het oude systeem van verdediging. Eerst in 1615, toen de vest tusschen de Delftschepoort en den Delfshavensche Binnenweg (Coolvest) werd uitgediept, gebruikte men de uitkomende specie om de buitenkade te verbreed en den daardoor verkregen singelweg beplante men in het volgend jaar met lindeboomen en wilgepoten.

Ongeveer gelijktijdig had de afwerking plaats van de nieuwe Schiedamsche Vest, terwijl ik dit schrijf juist weer gedempt; in 1617 werd de Binnenweg, welke toen nog beide vestgedeelten scheidde, vóór de Coolschepoort doorgegraven en in de opening stelde men een ophaalbrug. In 1620 werd de geheele singel, van de Delftschepoort tot aan den Westzeedijk, verder afgemaakt en gehoogd; aan het zuidelijk einde (Vasteland) bouwde men toen ook de nog bestaande duiker-sluis, waaraan zóó hard gewerkt werd, dat de kroniekschrijvers uit die dagen het belangrijk genoeg vonden daarvan melding te maken – in 20 dagen werd er 200.000 steen aan vermetseld.

Het zou nog wel een kwart eeuw duren eer de buitenkaden van de vest, de singels, aan de noordoostzijde van de stad in eenigszins gelijken toestand waren gebracht.

De aanleiding daartoe was indirect de behoefte aan bruikbaar woonterrein buiten de poorten, omdat de open grond daarbinnen zoo goed als verbruikt was.

Om daaraan tegemoet te komen en zeker ook wel om uit deze omstandigheid eenig profijt te trekken, had de eigenaar van een weide buiten de Hofpoort, het z.g. Franseveld tusschen Rotte en Hofdijk, dit in 1641 door den landmeter

1) Br. II blz. 502.